

[Niels Matthiasen.]

normalt organisationsarbejde, hvor det er muligt. Men den kan også, hvor det ikke er muligt, hvor falske anklager, hvor forfølgelse og undertrykkelse, hvor det etablerede magtapparat sætter sig ud over demokratiets og retssamfundets retningslinjer, føres med voldelige midler. Socialdemokratiet har på sin kongres vedtaget at støtte frihedsbevægelser, der kæmper mod social og race-mæssig undertrykkelse, og vi har svært ved at tage den borgerlige forargelse alvorligt, der besværer sig over, at Eldridge Cleaver skulle kunne bruge denne sag politisk. Hvad i al verden havde man ellers tænkt sig? Vi har dog selv været i den situation, at politiske flygtninge fra Danmark under den anden verdenskrig sad rundt i verden og brugte frihedskampen politisk for at tjene landets sag. Ganske vist har vi i de nordiske lande stort set været forskånet for en voldelig udvikling på vej frem mod mere demokratiske forhold, men vi kan dog fra vor historie nævne adskillige eksempler på, at kun ved væbnet opstand fik de undertrykte deres ret og undertrykkerne blev væltet. Også i denne sal er der vel nogle stykker, der på deres egen krop har følt vægten af ansvaret ved at skulle tage stilling til problemet, som Nordahl Grieg rejste i sit skuespil „Nederlaget“: „Det gode kan kun sejre ved vold. Det er det bitre, vi har lært.“

Efter denne definition af begrebet politisk kamp og ikke efter, hvad præsident Nixon eller det amerikanske forbundspoliti definerer det som, mener socialdemokratiet med al den forpligtelse og med alt det ansvar, som det må give, at kunne acceptere udvalgets konklusion, fordi den efter socialdemokratiets opfattelse sikrer Eldridge Cleaver mod et udleveringskrav fra USA på grundlag af hans kamp for racemæssig ligestilling. Det er alene ud fra overbevisningen om, at denne sikkerhed er skabt, at socialdemokratiet kan stemme for at afvise VS' forslag til folketingsbeslutning.

Langkilde: Det centrale i denne sag er jo, at der ikke vil kunne være tale om at give frit lejde, således som forslaget fra hr. Sigs-gaard og hr. Kjær Rasmussen går ud på, og det er hr. Niels Matthiasen og socialdemokratiet jo også enige i nu. Det var selvfølgelig

nødvendigt at tale længe og meget, måske for at skjule det faktum, at hr. Niels Matthiasen nu er enig med justitsministeren og udvalgets flertal. Men for dem, der ikke blev klar over det ved at høre hr. Niels Matthiasen, vil jeg dog lige trække den konklusion frem.

Jeg synes, der blev talt foragteligt om juridiske formaliteter i denne sag, og jeg synes ikke, der er grund til at bruge denne betegnelse, når der i realiteten er tale om, at det er en praksis gennem masser af år, som følges af alle lande, og som også har været fulgt af den hr. Niels Matthiasen nærstående svenske regering over for Eldridge Cleaver, på ganske samme måde som den danske regering har gjort det.

Det er vel også nødvendigt at understrege, at vel alle er enige om, at der næppe på noget tidspunkt har været nogen risiko for, at der ville ske en udlevering, hvis en, hvad der jo ikke var meget sandsynligt, begæring om det fremkom.

Når sagen bliver rejst, har det vel snarere haft et politisk motiv, og over for dette politiske forsøg er der grund til at understrege, at nogen risiko har der ikke været for udlevering, og også at understrege, at der ikke kan være tale om at give noget frit lejde.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at det foreliggende forslag til folketingsbeslutning forkastes.

Per Federspiel: Vi har i udvalget, tror jeg, tilbagt en halv snes timer med at drøfte denne i sig selv ganske ligegyldige sag. Det drejer sig jo nemlig ikke om personen Eldridge Cleaver, til hvem vi har grumme lidt kendskab bortset fra nogle løsevne dokumenter, der er blevet forelagt. Det drejer sig heller ikke om at tage stilling til, hvordan racekampen i De Forenede Stater foregår. Det, vi herom ved, er, at Eldridge Cleaver tilråder, at denne racekamp føres med voldelige midler, som også hans handlinger har vist det.

Det, denne sag drejer sig om, er, hvorvidt justitsministeren af hensyn til denne ganske enkelte og for vort vedkommende ubetydelige sag skal fravige normal praksis i fremmedsager og udleveringssager, og hr. Langkilde har jo ganske klart slået fast, at der ikke vil kunne imødekommes en begæring om, at der gives Eldridge Cleaver eller no-